

SBORNÍK TRAMPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

XXXIV. TRAPSAVEC 2008

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ

TRAPSAVEC

Propozice soutěže:

Soutěž je tématicky zaměřená na práce zasvěcené přírodě a trampování.

Soutěží se ve třech kategoriích dle věku a předchozích úspěchů:

Próza a poezie do 23 let

Próza a poezie nad 23 let

Kategorie Oldpsavců – Próza a poezie (ti, kteří získali v Trapsavci tři ceny a víc bez ohledu na věk)

Nejlépe ohodnocená práce bez rozdílů kategorie získává hlavní cenu – **Zlatého trapsavce**.

Každý účastník může do soutěže zaslat maximálně tři povídky s rozsahem do čtyř stran A4 a maximálně tři básně – celkem 6 prací.

Každou práci prosím zašlete v devíti nepodepsaných kopiích (8x pro porotce a 1x archiv).

Psavci žijící mimo Českou republiku mohou poslat svá díla mailem na puchejr@volny.cz

K soutěžním příspěvkům přilož lístek se jménem a adresou, případně i e-mail,

a ofrankovanou obálkou se zpáteční adresou účastníka (pro poslání zvadla na slavnostní oheň – předávání cen). Posílání ofrankované obálky se samozřejmě netýká příspěvků ze zahraničí – pošleme zvadlo mailem.

Organizátoři Trapsavce se zavazují oslovit alespoň dva autory / autorky účastnící se soutěže a **nejpozději do jednoho roku jim vydat sbírku.**

Uzávěrka soutěže je každoročně 30. dubna!

Své povídky a básně pošlete na:

Sdružení Avalon (Iva Spurná – Draculea)

Komořanská 87/13, 143 00, Praha 4

e-mail: puchejr@volny.cz

webové stránky: www.sdruzeni-avalon.cz

TRAPSAVEC

SLOVO OZNAČUJÍCÍ TRAMPSKÉHO PSAVCE.

(PAJDŮV SLOVNÍK NAUČNÝ,
ROK VYDÁNÍ 1971)

Sborníky Trapsavce vycházejí již od roku 1986, ale tento e-sborník je teprve druhý v řadě. Pokud se ti jeho obsah líbil, klidně ho pošli dál, budeme jen rádi a děkujeme!

V případě zájmu o účast v Trapsavci najdeš propozice soutěže na začátku sborníku. Zároveň ti rádi odpovíme na tvé dotazy.

Fotky z letošního Trapsavce najdeš na: <http://www.tonyavalon.rajce.idnes.cz/>

A pro ty, kteří o Trapsavci chtějí vědět víc:

Historie Trapsavce

<http://www.sdruzeni-avalon.cz/trapsavec.php>

Vybrané povídky a básně z víc jak 10 000 prací poslaných do Trapsavce od roku 1971.

<http://www.sdruzeni-avalon.cz/trapsavec3.php>

Trampské knížky a publikace, sborníky Trapsavce a zpěvníky

(Wabi Ryvola, Mirek Valina, Zdeněk Šmíd, Akéla, Jupp, Belmondo, Juan, Tony, Lišák, Billíček, Tapi a další)

Najdeš na: <http://www.sdruzeni-avalon.cz/knihy.php>

Trapsavecká fotogalerie

<http://www.sdruzeni-avalon.cz/trapsavec4.php>

Každý pátek najdeš trapsaveckou povídku či báseň na folkovém serveru Folktime

<http://www.folktime.cz/>

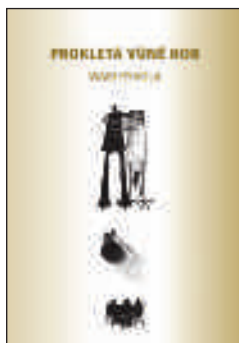
Doporučujeme shlédnout Kavčín **Trapsavecký deníček**

<http://www.trapsaveckedenicek.cz/>

TRAMPOVÉ SOBĚ

Tak by se dala nazvat akce, kdy jsme v roce 1995 založili (abychom mohli vydávat trampské knížky, publikace, časopisy, CD) tra mpské Sdružení Avalon (Praha, Brno, Plzeň) a od té doby se podařilo v edicích Zelené řádky, Trapsavec, Trilobit a Táborový oheň vydat celkem 93 knih, sbírek a sborníků s tramskou tematikou.

Následující tituly jsou ukázkou zatím těch novějších vydaných knižních titulů, které jsou ještě k dostání.

PROKLETÁ VŮNĚ HOR / Wabi Ryvola
CLAIM / Mirek Valina
JAK NABALIT PLAVOU DÍVKU / Zdeněk Šmíd
BÍLÝ PAVOUK / Miloslav Nevrlý
RYCÍ VIDLE NAVŽDY / Karel Růžička – Lišák
BRDSKÉ POVÍDKY / 12 různých autorů
POSLEDNÍ RECESISTA A TMA / Jan Drnek – Akéla
UDĚLALI MI NĚCO S PALCEM
/ Michal Konečný – Jupp
NOC ZÚČTOVÁNÍ / Michael Antony – Tony
BRÁNA / Jaromír Hlavatý – Juan
KOLEJÍ PÁR / Milan Ploch – Belmondo
TRAPSAVEC / sborníky tramské literární soutěže

Připravujeme k tisku:
LISTÍ / Miki Ryvola
ZÁCHRANNÁ BRZDA / Mirek Novák – Kazatel

Uvedené knížky jsou k zakoupení v našem e-obchůdku, který najdeš na webových stránkách Avalonu:

<http://www.sdruzeni-avalon.cz/knihy.php>

nebo na adrese:

Sdružení Avalon,
Komořanská 87/13, 143 00 Praha 4
tel: 608 774 099,
e-mail: puchejr@volny.cz

Dále vydáváme tramské časopisy **Puchejř** a **Brdská vložka**, trapsavecké **Řádky**. Pořádáme **Písničkový vlak** z Prahy do Dobříše, pořad **Stopy sešlapanejch bot**, tramskou literární soutěž **Trapsavec** a další...

XXXIV. ročník Trapsavce 2008

O víkendů 19.–21. září 2008 se poblíž Holýšova na Plzeňsku uskutečnilo vyhlášení výsledků trapské literární soutěže Trapsavec, což bylo úplně poprvé, kdy oheň Trapsavce vzplanul na západ od Plzně.

Porota ve složení Gábina Vítová – Madelaine, Jaroslava Šálková – Kavče, Petr Náhlík – Vokoun a Věra Náhlíková – Strunka, Milan Plch – Belmondo, Vítá Obůrka a Vlastimila Hlavatá – Aťka hodnotila celkem 143 povídek a básní od 60 trapsavců z Čech, Moravy a Slovenska.

Milým překvapením letošního ročníku byla zatím nejúspěšnější účast slovenských psavců, kteří se umístili se třemi básněmi a jednou povídkou.

Rovněž slušná nadílka je v kategorii Oldsaviců (tři a více vítězství), do které letos postupuje hned pět psavců – Pavol Olejník – Havran, František Brejcha – Čára, Stanislav Dlouhý – Hadži, Ondřej Jaroš – Višňák a Jan Eret – Janek.

V průběhu následujících dvanácti měsíců se bude setkávat s povídkami a básněmi z letošního klání na

stránkách Pucejře, Řádek, Oslavských bud, Severky, Trapského zpravodaje, Brdské vločky a dalších. Dále na webu Avalonu (www.sdruzeni-avalon.cz), Borovice (www.borovice.cz), každý pátek na Folktime (www.folktime.cz) a jednou měsíčně na Trapsaveckém deníčku (www.trapsaveckydenicek.cz).

Čtení trapsaveckých dílek proběhne na Stopách sešlapanejších bot v Plzni a v Praze, v Polanově síni, na Country rádiu, Jizerské notě a dalších akcích.

Drobnou vadou na celé té kráse je však letošní malé množství zaslaných povídek a básní. Díky tomu byla pouze jednokolová porota s tím, že doufáme, že tomu tak bylo výjimečně, a že spousta z vás nastaví tu správnou tvář k osvěžujícímu inspirativnímu polibku.

Nácvik doporučujeme provádět nad titulní stránkou tohoto sborníčku.

Ahoj

Draculea a Tony

Výsledky

Zlatý Trapsavec

Ranní zrození – Marek Kysilka FENIK, Planá nad Lužnicí

Poezie do 23. let:

1. místo: Kazatel – Pavol Olejník HAVRAN, Prešov
2. místo: Sedím – Pavol Olejník HAVRAN, Prešov
2. místo: Toulavý vlak – Jan Myšák, Náchod
3. místo: neuděleno

Poezie nad 23 let:

1. místo: Snídaně v trávě – František Brejcha ČÁRA, Plzeň
2. místo: Vyznání po letech (kytaře) – Jan Eret JANEK, Starý Plzenec
2. místo: Po(s)tup – Katarína Mezeiová TŮLAVÁ JACKIE, Hronsek
3. místo: P.S. – Stanislav Dlouhý HADŽI, Nepomuk
3. místo: CHKO (v noci) – Jan Eret JANEK, Starý Plzenec

Poezie oldsavců

1. místo: Apokalypsa – Jaromír Hlavatý JUAN, Náchod
2. místo: Nevilloní ballada do soutěže – Miloš Hlávka, Nový Knín u Mokrsk

3. místo: Sonet o distanci (Možná...) – Marek Kysilka FENIK, Planá nad Lužnicí

3. místo: Trampolhaní – Miroslav Novák KAZATEL, Brno

Proza do 23. let:

neuděleno

Proza nad 23. let:

1. místo: O smrt si říká Engelchen... – Jaroslav Pagáč JAROŠ, Praha
2. místo: Soud – Ondřej Jaroš VIŠŇÁK, Hrušovany u Brna
3. místo: Za plným zrcákem – Jan Eret JANEK, Starý Plzenec

Proza oldsavců:

1. místo: Dostat Ježka z klece a... – Miroslav Novák KAZATEL, Brno
2. místo: Som bubák, kto je viac? – Vladimír Vrana TIMO, Bratislava
3. místo: Ruleta – Jiří Bok BOKAJS, Prosetín

Je časná sobota...

...ale už teď je jasný, že to bude jeden z posledních krásnejch podzimních dnů. I to je jeden z důvodů, proč jsem vyměnila autobus za toulavý vlak. Sedím u okna a sotva ve vedlejším kupé dozněl Sonet o distanci, už tam někdo zmačkl jednu z těch známejch nevilonních ballad, to mi hned cesta na Trapsavce líp ubíhá.

Vystupuju. Hned na zastávce se setkávám s Bubákem a Engelchenem, ti mě ale moc nevnímají, spekuluji nad postupem jak dostat Ježka z klece. Mám tak aspoň čas na svý myšlenkování.

Cestou na kemp setkáváme ještě Kazatele, ale ten s náma prohodí jen pár slov o včerejším Trampolhaní v sousedním údolí a mizí nám z dohledu. Rázuje si to do nedaleký CHKO,

protože jiný místo prostě není při tomhle počasí k meditacím a vyznáním se lepší.

Drápeme se do toho příšernýho krpálu, ale ta námaha za to stojí. Nahoře na fleku mě kromě opustění mýho dromedára, čeká první dnešní jídlo – snídaně, v trávě. A taky vidina, že můj plnej žracák už nebude tak plnej.

Muzikanti se domlouvají, jakou dají teď, ale všem je stejně jako vloni jasný, že Apokalypsa nezazní. Většina z nich mluví o nějakým Soudu.

Už ve spacáku si vychutnávám Bokajsovu Ruletu a Zlatýho – Fenikovo Ranní zrození. Ačkoliv kolem je tma jak v pytli.

P.S.: Jo, abych nezapomněla, přeju vám příjemný počteníčko.

Štěhně

Toulavý vlak

Pádí kůň do neznámého kraje
a vítr těžko sedlá vzpomínku...
zas povětrím tambor dále hraje
blues toulavých bot daný do vínků

Kůň uhání jak nejrychlejší vlak
po dvou křehkých pavučinách času
spletených nahodile do oblak
Osudem, co neplánoval trasu

Číše všech dále už je dopita
Nezlobte se, vlak zpátky nejjezdí!
Svou touhu lhouťou prošlou nechte jít

Ten, kdo neslyší zvonit kopyta
cestu svou ve spánku jen projezdí...
No tak, probudte se! Stanice „Žít“

Jan Myšák, *Náchod*
3. místo v poezii do 23 let

Sonet o distanci (Možná...)

Možná je lepší zapomnění
když ztichne bouře za vlnou
příznat si pravdu – to se cení
než pia fraus – tak úplnou

Možná je hezké plané snění
v němž by si jeden dupl: „No“
důstojnější je rozloučení
i předjet dá se přes plnou

Možná se nechci držet hranic
možná mi jenom přijde na nic
vyhlížet bouři když se neblýská

Radší si jachtu rozbít o mys
jen nepřistoupit na kompromis:
nevzdálená, leč trochu neblýská...

Marek Kysilka – Fenik, *Planá nad Lužnicí*
3. místo v poezii oldpsavců

Ruleta

„Nebud' srab, kámo!“

Zkušeným úderem roztočil bubínek. Ten se s mírným vrněním, dobře promazán, snad čtyřikrát protočil. Matně žlutý konec náboje vytvořil rozmázlý kruh. Pak zapadl do své polohy. Pete mi podal colt.

„Ne, nechci,“ odmítavě jsem se odtáhnul, „kdybys neblbnul! A nechci přijít o sluch!“ Přiložil si hlaveň k hlavě a kovově to cvaklo! Slepá nábojnice.

„No vidíš a už bys vyhrál panáka,“ zašklebil se a znova roztočil tu ruskou ruletu.

Sedíme tu v hospůdce u politého stolu a hostinský si nás raději neвшímá. Už tu do Peteho hučím snad dvě hodiny. Marně! Každý asi sedíme v jiné dimenzi. Kamarád ze základky i gymplu, ještě větší kámoš z vandrů! A teď se mi tu počtem vypytých püllitrů vzdaluje.

„Prásk!“ třeslo to suše. Nebyla to větší šlupka než dětská kapsle. Víím, že si Pete tyhle slepý náboje dělá sám. Přesto k nám od výčepu přilétlo zlé slovo. Zase ten úšklebek. „No, dyk už dem!“ Zaplatili jsme.

Dveře za námi zapadly a do maskáčů se nám opřel ledový vítr. Narazil jsem si klobouk do čela. Pete nadhodil ranec a podal mi ruku. Překvapeně jsem opětoval pohyb.

„Myslel jsem, že jdeš se mnou na boudu?“ zapálil si cigáro. „Dyk víš, že tam nesmím!“

„Přestaň dělat koniny a bude všechno jako dřív!“ Houkl do tmy. „Nebude!“

„A co Jiřina?“ povídám tiše. „Až se rozvedem, tak máš volný pole!“

„Ty si vůl!“ naštvál mě. „Já víím!“ řekl to hodně smutně.

Ten studivý vítr vrazil mezi nás. To se stalo před měsícem.

Dálniční kilometrovníky se jen míhají. Doktor šlape škodovce na krk. Na sedadle spolujezdce sedí šerif Dan. Občas se na nás dozadu podívá jak bubák, ale mlčí. Sedím na zadním sedadle s Jiřinou. Copak za něco můžeme?

Za námi, s vypětím všech svých dvoutaktických sil, se drží Mamutíkův tráboš. Ještě se k němu vmáčkli Daniel a Tom.

V jednotvárném hučení mé myšlenky letí k cíli naší nezvyklé výpravy.

Po deseti kilometrech sjedeme na exitu. Projedeme prvním městečkem, za místním nádražíčkem odbočíme na lesní cestu. Na osadu celá léta chodíme právě touto, jehličím posypanou štrekou. A je to vždy milý pohled na náš srub, schovaný v dolíčku jako dlaň. Potok spěchá do nedalekého rybníka a obloukem obtéká ohniště s totemem. Ten již dvacet let připomíná dobu, kdy jsme sem s gymplem jezdili na lesní brigády. Teď sem spěcháme zjistit, co je s Petem!

Ten nás zase doběh! Nejdřív nám poslal zvadlo na své narozeniny. Rád by je uspořádal na neutrálním místě. Ne na osadě! Chce se omluvit a uvést vše do pořádku. Začít tam, kde vše začalo. Před smrtí synka.

Ta nešťastná příhoda, kdy se zbraní v ruce, opilý, ohrožoval ošetřujícího lékaře. Následný soud a rok natvrdo. Stejně to již nic nevyřešilo. Svině leukémie!

A to, že podal žádost o rozvod? Nechtěl prý Jiřině stát v cestě. Kriminálník! A na to protialkoholní půjde!

Sedíme tu v motelu. Skoro všichni. Celá osada. Jen ten Pete chybí. Pořád dokola povídám, že se tu objeví. „Mám s ním pokoj a je tam jeho kytara a věci!“ Hlavně přesvědčuji sám sebe, že jsem ho přemluvil na to léčení.

Děti se honí kolem stolů a kytary duní. Přehlušují vzrůstající nervozitu. Všechno je zaplacené, jídlo, nocleh, jen pití zatáhneme. Stíráme losy. Jeden za druhým. Ten cvok jich koupil snad sto padesát. Prý na to pití! Včera večer mi do telefonu řekl, že je mám na své posteli ve velké obálce a že jede ještě k mámě. Na hromádku se vrší ty s okamžitou výhrou. Další důkaz jeho nepochopitelné závislácké hravosti. Kdo nehraje – nevyhraje!

Přijel poslední autobus a Pete nikde. Pak se přišoural pingl a s provinilým úsměvem předal šerifovi dopis. Od něho! Dan ho přeletěl očima a počkal, až za tím lokajem zapadnou dveře salónku. Začal číst.

Kamarádi!

Nezlobte se, že jsem ještě jednou zneužil vaši důvěry. Chci být sám a snad naposledy na naší

osadě! Dám se naverbovat do cizinecké legie. Cestu už mám zařízenou.

Jiřinu prosím za odpuštění a vy na mně vzpomínejte v dobrém.

Ahoj v lepší herně – váš Křížovej Pete.

Jiřina utekla, ostatní ženský zahnalý děti na kutě a už se nevrátily. Po krátké válečné poradě jsme se rozhodli na osadu zajet. Ale až ráno! Řidiči už všichni měli nějakého frťánka a ráno bude moudřejší než tato noc. Tak tenhle večírek se moc nepovedl!

Chlebičky, které nám zhořkly, jsme smetli na jeden stůl a u druhého na sebe koukáme přes dna sklenic. Kdo mohl tušit, že smrt malého Bublíka zasáhne celou naši osadu. Jak pomoci Jiřině v mateřském utrpení, jak zabránit kamarádovi, aby se neupíjel. Když se vrátil z vězení, došlo to tak daleko, že jsme na osadě zakázali pít. Jen pokrčil rameny a začal jezdit jinam. Od Jiřiny se odstěhoval k mámě a všem se nám důsledně vyhýbal. A ta jeho vášeň ke všemu co má mušku a hledí! Se svou ruletou o chlast byl brzy nechvalně znám. A teď to rozsekl tímto dopisem!

Autáky se kolébají lesní cestou. Kašleme na zákaz vjezdu. Omlouvá nás nezvyklá situace. Jsme těžcí a jen namáhavě se vyhýbáme kořenům a kamenům. Koukám na hodinky. Ještě před hodinou jsme se neklidně převalovali v pelechu. Pak nás Doktor zburcoval. Nacpali jsme se do vehiklů. Kdo by myslel na snídani! Pro rodiny se vrátím při zpáteční cestě.

U lávky přes líný potok jsme se naposledy zhoupili a v nastalém tichu typicky zavrzly dvířka aut. Vstoupili jsme do zšeřelé mýtiny. Totem na nás vyčítavě kouká, kde že jsme tak dlouho. Okenice zavřené. Nic nenasvědčuje, že tu někdo je. A přece! Těžký zámek na petlici dubových

dveří chybí! Za nimi, obyčejné dveře na fabku jsou zamčené. Dan chvatně odmyká a my se za ním hrneme, jako velká voda. Petrolejky nezapalujeme, stačí rozrazit okenice. Někdo z nás už dupe v podkroví a volá Peteho. Ne, v boudě nespál! Jeho uzda stojí nerozbalená u krbu.

Je zle, co si budeme povídat. Beze slov víme kam jít! Koušek po proudu je zátočina. Tam před nedávnem postavil svému synovi křížek. Taky že tu sedí a kouká, jak nás doběhl. Ten colt, vypadlý z bezvládné ruky, říká vše.

Doktor, který je opravdu doktor, nás zahnal zpátky. Udělal ještě těch pár kroků, krátce se sklonil. Pak se vrátil k našemu ztichlému hloučku a mne vyhnal s mobilem hledat signál.

Výjezdovka přijela do hodiny. Za další hodinu bylo všechno zdokumentováno, vyfoceno, změřeno a sepsáno. Taky projevíli zájem dopis z motelu. Jiřina dostala zapít nějaké prášky a pak se mne celou tu nekonečnou dobu držela za ruku. V boudě se podával čaj a klapot psacího stroje rušil škaredě dopoledne.

Ten chlápek, co to měl všechno na povel, nás přišel požádat, jestli bychom nepomohli pohřebákům. Bylo nás dost na to, abychom kamaráda v uzavřené truhle přenesli přes brod. U našich ohňů už asi nikdy nezazní Laredo. Nejmilejší Peteho píseň.

Bolestně černá dodávka odjela a technici už také měli sbaleno. Zůstalo po nich jen pár latexových rukavic, zapomenutých na přemrzlé podzimní trávě.

Přišel za námi ten jejich velitel. Dohadoval se s Jiřinou, kdy ji tak může předvolat. Pak se s námi postupně rozloučil. „Chci vám poděkovat za spolupráci,“ zarazil se a pak pokračoval, „ještě bych chtěl říct, že ten váš kamarád byl velký hazardér! Vždyť v té zbrani měl ze šesti ostrých jen jediný slepý náboj.“

*Jiří Bok – Bokajs, Prosetín
3. místo v próze oldpavců*

Dostat Ježka z klece a...

„Když natočíme nejdleší osten ježka tak, aby vyčníval z klece nejširším otvorem...“

Jaroslav FOGLAR : Záhada hlavolamu, rok vydání 1969, str. 131.

Sluníčko probleskuje korunami stromů, do listů se opírá mírný letní větřík. Desetimetrový pruh bílé látky, visící na štítu hlavní budovy, s nápisem VOLÍME NEJLEPŠÍ Z NÁŠ!, tady nejspíš čeká na příští parlamentní volby. Čas v areálu Psychiatrické léčebny Brno-Černovice se jako by zastavil, nebo jenom plyne docela neznatelně a nezdá se, že by byl zrovna ten nejdůležitější.

Je páteční poledne a já místo toho, abych byl někde na vandru, vysedávám na lavičce v ústavním parku a hraju si na to, jak moc mě zajímá knížka Matematické hlavolamy levou zadní. Naproti ve stánku s novinami prodavačka věší do okýnka cedulku JSEM NA OBĚDĚ, PŘIJDU HNED. Vzápětí zamyká dveře a odchází směrem k ústavní jídelně. Asi fakt na oběd. Z kapsy modrobílé pruhovaného pláště lovím propisku a dělám si poznámku do knížky.

Prodavačka se vrací po slabé hodině. Nakonec nikomu ani nescházela. Žádný zákazník se totiž u jejího stánku neobjevil. Zato ve třináct nula pět pláště pacientů promíchaný téma doktorskejma vytváří dvacetimetrovou frontu. Jenže tu prodavačka vyřizuje levou zadní. Napadá mě, že by ji mohla zajímat knížka Matematické hlavolamy. Ale asi těžko. Ta je spíš důležitá pro mě. Za následující hodinku v ní přibýlo deset záznamů. Časově mapují příjezd sanitek, odchod hejna kuchařek s napakovanými kabelami domů. Pacienti budou mít asi studenou večeři. Věnuju se dál pozorování. Prodavačka ze stánku plete svetr, pár pacientů polehává po trávníku a jinak je kolem docela mrtvo. Čas se táhne doslova jako sopol. Sluníčko svítí, ptáčci zpívají a...

Z ničeho nic mi někdo cloumá ramenem. „Vraťte se na oddělení!“ nařizuje mi jako z velké dálky velitelsky ženský hlas. Páni, to je teda průšvih! Já blbec si klidně usnu! Chci si protřít oči a přitom si zavádím rukama o tvář. Syknu boles-

tí. „Docela pěkně jste se opálil,“ pokračuje ženský hlas ironicky. „Řekněte sestřičce na oddělení, ať vám na to něco dá.“ Zvedám ze země Matematické hlavolamy a courám se k hlavní budově léčebny. Na záchodku svlékám ústavní plášť a strkám ho i s knížkou do igelitky. Vycházím z budovy zadním vchodem do terapeutické zahrady a přelézám zeď. Autobus zrovna dojíždí k zastávce. Nastupuji a jedu až k nádraží.

∞

Je sobota a prší. Sedím v koruně stromu a před deštěm mě chrání maskovací celta. Připadám si nenápadnej jako pták Noh. Záznamů v Matematických hlavolamech nepřibývá. Sice mám všechno jako na dlani, ale personál léčebny a ani pacienti nelítaj zbytečně v dešti. Jako prevenci proti nachlazení cucám hašlerky. Po třech hodinách se mi chce. Padám bleskem ze stromu a mizím za zdí.

∞

Večerní předpověď počasí na neděli mě pěkně vykoleduje. Má být oblačno a silně přšet.

∞

Meteorologové občas nelžou. Je neděle a silně prší. Jenže co bych neudělal pro Ježka. Zakopávám se v ústavní zahradě jako pětasedmdesátikilovej krtek. Úkryt maskuji celtou. Na pacienta, který mě objevuje zasyčím jako zmije a je pryč. Libuju si, že není špatný mít odposlouchaný zvuky přírody. Jenže mi při tom pozorování napršelo do otcova dalekohledu. Asi bude naštvanej. Cestou k autobusu se mi rozpadají polobotky.

Doma mámě horko těžko vysvětluju, že s klukama hrajeme takovou trampskou hru na schovávanou. Chápavější byla policejní hlídka, kterou jsem potkal cestou. Lámanou češtinou s ruským přízvukem jsem jí musel vysvětlovat, že pracuju s krumpáčem i v neděli. Nechali mě jít. Možná je odradilo to bláto, kterým bych jim zašpinil potahy v autě.

∞

Ježek mi začíná být pomalu ale jistě ukradeněj. Jak to ten blbec mohl chtít zabalit kvůli nějaký ženský. Jenže jsem kamarád, tak ještě jeden pokus...

∞

Otevřít dveře bylo pro mě, jako zámečnický-ho učně, hračkou. Jenže zrovna v té nejnemožnější chvíli, se mi v kapse rozeřval mobil. Vzal jsem ho.

„Kde seš ty pako? Nemůžu najít klíče od sru-bu. Ty už jsi přestal jezdit na vandry, nebo co?“ Okamžitě poznávám Ježkův hlas. Já se picnu!

Toho vola snad pustili za dobrý chování! Vtom se rozsvítilo světlo. Předě mnou stojí doslova statný ošetřovatel. „Co tady děláte?“ vrčí. Začínám něco blekotat. Ani vlastně nevím co. Buldočí výraz ošetřovatelovy tváře se pomalu mění v bernardý-nův – plný pochopení, laskavosti a ochoty pomoci. Jednou tlapou mi z ruky vysvobozuje mobil a druhou mě jako svěřákem chytá okolo ramen. Je mi jasný, že jemu je to taky jasný. Při stavu našeho zdravotnictví by se jenom blázen mohl vloupat do uzavřeného oddělení psychiatrické léčebny.

Jan Tleskač by to ani líp nevymyslel. Byl jsem zralej tak akorát na příjem.

*Miroslav Novák – Kazatel, Brno
1. místo v próze oldpsavců*

Snídaně v trávě

Město má oči zavřený
za sklem pár sivých holubic
tančí mi na okenním rámu.
Vlastním jen tejděn starý sny
a potom vůbec, vůbec nic
tak jim je jako tvrdej rohlík lámu.
Když se však někdy probudím
v království lesních skřítků
to potom svý sny rozdrobím
lehounce jako střídku.
Kdyby sem za mnou přilítly
ty holubice z města
to by pak v trávě snídaly
mý sny
z jinýho těsta.

*František Brejcha – Čára, Plzeň
1. místo v poezii nad 23 let*

Trampolhaní

Děšť padá se sněhem
jaro se zimou se pere
vítr nás řeže potěhem
prázdná láhev nezahřeje

Určitě líp by bylo v hrobě
pijeme kafe s jedem
přítom si lžeme sami sobě
že příště už nikam nepojedem

*Miroslav Novák – Kazatel, Brno
3. místo v poezii olpsavců*

CHKO (v noci)

Kdybych nebyl, co nesmím
Kdybych neležel, kde ležím
Kdybych neviděl, co vidím
Kdybych nechodil, kde chodím
Kdybych necítil, co cítím
Kdybych nehledal, kde hledám
Kdybych nezpíval, co zpívám
Nechránil bych, kdo jsem

*Jan Eret – Janek, Starý Plzenec
3. místo v poezii nad 23 let*

Za plným žracákem

Slunce se právě rozhodlo proplížit se nenápadně jediným mraky nekrytým místem na obloze těsně nad obzorem, a než zmizelo, zlatě zazvonilo o bod, kde se sbíhaly koleje. Sice se neobratně prozradilo zábleskem v naleštěném kovu, ale já tentokrát nebyl ohromen touhle podívanou. Stál jsem neschopen slova a snažil se vstřebat příběh, který mi právě dovyprávěl tramp, pohublý jak nešťastně ženatý kamarád a sedící vedle mě na nádražním vozíku. Že ten příběh je pravdivý vím já, protože jsem viděl ty jeho ztrhaný rysy a unavené, ale šťastné oči. A vy mi věřte také, vsázím na to své boty i se sadou pětisložkových vteřinových lepidel, které k těm botám poslední roky patří jako zubní pasta ke kartáčku. Mimochodem dost rychlý na namíchání pětisložkového vteřinového lepidla je pouze vítěz pistolnické soutěže Stříbrná teplota, který... Ale ne, to se dozvíte jindy. Teď poslouchejte tenhle neobvyklý příběh. Takhle mi ho ten zelený muž vyprávěl:

„Kdo má pravidelné příjmy, tak problém objemu svého žracáku na vandr neřeší. Já ale ten případ nejsem, žiju z ruky do huby a ještě ne ze své, a tak musím často v pátek vyrazit „na hyenu“ se žracákem srolovaným do pouzdra na zavírací nůž... Má kytara občas kamarádům vynahradí snědenou konzervu, ale ani pěknou rybolovku si člověk nad ohněm neopeče, takže má reputace začala pomalu ale jistě klesat na úroveň nenápaditých a po dvacáté druhé hodině i vulgárních přezdívek směřujících na mou osobu. Rozhodl jsem se tedy k razantnímu kroku. Opatřím si potravu na celý víkend sám a přímo. Pěkně čerstvou. A kamarádi budou jen závidět. Ale večer se podělím nejen o svou zásobu písniček, ale před tím i o vonící pečínku, gulášek nebo o cokoliv jiného.

Cesta za zdrojem potravy nebyla jednoduchá, ale nakonec mě po pečlivých přípravách výzbroje, výstroje a vyřízení všech administrativních záležitostí dovedla až na místo činu. Cíl byl zřejmý a přímo přede mnou. Začal jsem pociťovat vzrušení, a i když tomu situace úplně neodpovídala, připadal jsem si jako pravěký

lovec, jehož život závisí na jediném vrhu oštěpem. Mé zbraně ovšem byly trochu jiného rázu i ráže.

Poznal jsem obě dvě na dálku a blížil se k nim zprvu rázným krokem, potřebně zbraně připraveny v rukou. Už mi zbývalo jen pár metrů, ale najednou v mžiku zmizely každá v jedné díře. Tahle reakce mě dost překvapila. Projevila se má nezkušenost. Mám ale celý den před sebou. A tenhle víkend o chleba u kamarádů prostě žebrať nebudu.

Intuitivně jsem se hned kousek vrátil, schoval se a pozoroval díry. Postupně se z nich zase v celé své, byť trochu zablácené, kráse vynořily a vrátily se na místa, kde původně stály. Vzájemně se dotýkaly, jako by se o sebe opíraly. Ale to bylo jen zdání. Já jsem už věděl, že jsou ve střehu a připraveny při mém sebemenším pohybu zase zmizet.

Zamyslel jsem se a pokusil se z paměti vylovit veškeré poučky načtené v knihách E. Setona, K. Maye a v tátově zápisníku nalezeném v prachu na půdě. Mezi kamarády jsem známý tím, že se ke všemu stavím čelem a vrhám po hlavě. Tuhle situaci jsem tedy vzal jako výzvu, padl k zemi a začal se pomalu na špičkách prstů plížit kupředu. Takhle byl přeci zachráněnej Vinnettou. Tentokrát jsem se dostal dál. Chyběl mi skoro metr, když se situace zopakovala. Byly pryč. Ne, takhle by život náčelníka Apačů skončil dřív než tenkrát podrážka mé boty přivázaná vrbovým líčím. Musím na to jinak. Ale jak?

Uběhly dlouhé hodiny mých marných pokusů přiblížit se na dostatečnou vzdálenost a dostat se tak ke kýženému soustu. Vyčerpán jsem veškeré návodky lesní, polní, luční i jiné moudrosti a zkusil i tiché našlapování Kožené Punčochy. Dokonce jsem využil zákeřné techniky vlčí matky Bílého tesáka při shánění potravy pro své nenasytě štěně. Vyklepal jsem svůj intelekt do poslední mozkové buňky, přesto neúspěch následoval zase jen další neúspěch. Poznal jsem, že proplížit se ostružiním a vyfotografovat zornici pasoucího

se jelena evropského, a to na supermakro se stavivem a časem deset sekund ze dvou centimetrů, je snažší úkol, než se dostat k těm dvěma. Unaven po posledním pokusu překvapit je slaněním z výšky propadal jsem depresivním myšlenkám prokopat k nim tunel a překvapit je zdola. Pod botou mi ale zvonilo kamenné, snad i žulové podloží, a tak se plamen mé naděje začínal nořit do černého inkoustu hladové beznaděje.

Ležel jsem špinavý a odřený dlouhým plížením ze všech stran přes všechny překážky a špínu, které tu v okolí bylo nemálo, když v tom mé přerývané oddychování přerušil známý Chlupáčův hlas. „Ahoj kamaráde, jak to jde, bude jídlo pro osadu?“ smál se a dychtivě očekával odpověď. Musel jsem s pravdou ven: „Bylo by hned, žádný problém, ale nemůžu se k nim vůbec dostat,“ hlesl jsem smutně, „jak se k nim přiblížím, zajedou do těch děr po stranách. Já jsem prostě marnej.“

„Ale, pravda, to jsem ti zapomněl říct, ale myslel jsem, že na to přijdeš,“ odpovídá Chlupáč. „Nahore nad nimi je takový výstupek, na ten nalep žvýkačku a ony se vrátí. A pak je v klidu umyješ, nablýskáš, půjdeš vrátit šéfovi do kanceláře kýbl a hadr, zbraně, jak říkáš a on

ti vyplatí peníze za tuhle brigádu. A pak si leď koupit to jídlo, budu čekat v posledním vagónu!“ A opravdu. Žvýkačka udělala své a ony už se ani nehnuly, když jsem na nich drhnul zašlou špínu. Lov se podařil – vydělal jsem si celodenní brigádou peníze na nákup jídla.“

∞

Tramp dokončil svůj příběh. Ten vlak mu ujel. Přijížděl další. Zvedl se z vozíku, už jen mlčky mi stiskl ruku a koutky se mu zvedly do neznatelného úsměvu, když si přes rameno přehodil napěchovaný žracák a naposledy se otočil a vrhl nepochopitelně hrdý pohled na vchod do nádražní budovy.

∞

Slunce už bylo hluboko pod obzorem. Kdesi v dále už plameny jemně olizovaly vůni zlatavé pečinky, ve které se protínaly pohledy několika párů očí v kruhu sedících kolem. Kytara ten večer ke slovu nepřišla. V té samé chvíli se vlastní vahou odloupla žvýkačka a spadla na zem přímo před přilétajícím holuba. Obě naleštěná křídla nádražních dveří se dala do pohybu a tiše a bezmyšlenkovitě zmizela ve svých dírách.

*Jan Eret – Janek, Starý Plzeňec
3. místo v próze nad 23 let*

Po(s)tup

Znásilnili ju
Pannu
V rukách píly

Vyhlásili ju
Pannu
Za kurvu

A viac už
Nechránili

*Katarína Mezeiová – Túlavá Jackie, Hronsek
2. místo v poezii nad 23 let*

O smrt si říká Engelchen...

„Kamarádi, neshledávám, ohlédnuv se za svým dosavadním životem, že by má stopa v dějinách trampingu, natožpak lidstva, byla hlubší a stálejší než šlépěj vodního hmyzu, čeřícího neopatrně hladinu nad hlavou plovoucího predátora. Cítím se zbytečný jak armatura v poušti a znavenější než matka lenivého klokana.“

Těmito slovy k nám promluvil šerif Engelchen u ohně pořádaného v den jeho 34. narozenin. Poukázal zároveň na několik „cucáků“, kteří došli ve věku stejném či nižším nejen ku slávě, ale i ke konci svých dnů. Namátkou Máchu, Ortena, nám neznámého archeologa z České Lípy a Ježíše.

„Zde“ pravil, „je mé poslední přání.“

Vyňal z kapsy čtyři zmačkané papírky a třesoucí se rukou nám je vtisknul do dlaní. Byly to výstřižky z inzertní přílohy jinecké „Polnice“, konkrétně z rubriky „garáže a menší objekty“. Nabídka hrobky...

„Není mým úmyslem klást přehnaná břímě na vaše bedra, tím méně přivést k bankrotu osadní pokladnu. Proto zde upozorňuji na objekt, který je k dispozici zdarma, pouze za podmínky provedení exhumace a vyčištění. Jde tedy o ekvivalent kulantní nabídky typu ‚daruji za odvoz.‘“

Jeho slova nepadla na úrodnou půdu. Výkřiky jsme ho zrazovali od jeho úmyslu, prosili, vyhrožovali i štkali. Pragmatický Sekal navíc správně upozornil, že jakákoliv věc, kterou bychom v „objektu zdarma“ našli, nás k odvozu neláká. Engelchen zpřímá pohlédl do jeho očí a výraz tváře jasně naznačoval, že je třeba Sekala zabít.

„Jsem rozhodnut.“ prohlásil pevně

Vzápětí nám odkázal dary, kterými jsme před okamžikem vzdali čest jeho bytí a vrhnul se do strže pod výsypkou v naději na brzký a bezbolestný konec.

∞

Během šerifovy rekonvalescence, kdy si nemohl ublížit ničím jiným než brčkem, jímž přijímal potravu, a nebylo tedy třeba zvláštního dozoru, jsme se sešli v barrandovské taverně, odkud jsme již coby písklata po boku svých otců hledávali do dále ku zasněženým vrcholům brdských hor. To zde se započala psát historie naší T.O. Trilobit. Hadimrška, Sekal, já i Pandrhola jsme se postupně vyslovovali k posledním událostem a slavnostně si přísahali, že veškerou svou sílu napneme k zachování osady i života Engelchenova...

Neponechali jsme naprosto nic náhodě a v žádném případě nepodcenili invenci a odhodlání šerifovo. Briskně jsme hned v zárodku likvidovali otevřené pokusy o sebe-poškození i nenápadné napomáhání nebezpečným náhodám. Stejně jako my se však ve svém úsilí zdokonaloval i Engelchen. Pryč byly primitivní a přímočaré styly věšících se, strílejících či trávících amatérů. Osidla osudu byla ovládána čím dál erudovaněji...

Nikdo již nezapomene na incident u výročního ohně T.O. Strážci kořenů. V očekávání narušení jsme varovali každého před možnou nepřijemností a zapřísahali všechny, aby byli co možná nejhovívavější. Přesto musel po Engelchenově bezpříkladném znesvěcení slavnostního ohně Pandrhola odhodlaně vstoupit do dráhy banja, sestrojeného dle fotografie Peta Seegra, jež letělo prudce vstříc šerifově lebce a já sám zalehl s omluvným „promiň Frede“ dalšího mstitele tradic.

Ani další pokus našeho nešťastníka nebude zasut hluboko v tramských kronikách. Tehdy v panenských hlubinách pralesů okolo Kuchyňky, za kýchovitě vybrané půlnoční hodiny, ulehl Engelchen uprostřed kaliště divokých prasat poté, co v okolí rozhodil nepočítané hrstí bukovic, a poslední z plodů vložil mezi své zuby. Takto připraven očekával masochisticky ve spánku příchod hladového stáda. Po dlouhé

hodiny jsme, rozestavení ve čtyři světové strany, vyhlíželi stíny noci. Přestože jsme nezahlédli ani kopýtko, byl šerif tentokrát smrti nejbliže. Nebýt Hadimrškova skvělého sluchu, zajisté bychom nepřispěchali včas, abychom kamarádkým kopancem vypudili bukvice, zaraženou v hloubi jícnu chrčícího kamaráda...

∞

Tehdy jsme rezignovali. Byl příliš lstivý a naše mysl již začasť nestačila čelit jeho úskokům. Rozhodli jsme se tedy co nejdříve vyhledat inzerenta a splnit šerifovo poslední přání. Engelchen slbil zachovat po tuto dobu průměří...

Čekala nás práce nesnadná a chmurná. A nebýt opět pragmatičnosti Sekalovy, snad i těžká a nechutná. Odкрыli jsme tehdy pod jeho vedením pouhé dvě stopy hlinitého příkrovu a pod něj obratně zasunuli několik archaic- kých plíšků s nápisy typu Wehrmacht Infanterie-Ersatz-Bataillon 16,M-Nr.5966. O zbytek nelehkého úkolu se pak pietně postarali přivo- laní zástupci Sudetoněmeckého landsmanšaf- tu. Kosmetické úpravy jsme již vzali do svých rukou a jali se Engelchenovo lože zvelebovat vlastními silami.

Nevím již čí lopatka zazvonila o kování na dřevěné truhlici. Ani čí ruka první roztrhla voskované plátno a sevřela v hrsti poklad nedo- zírné hodnoty. Ale vím jistě, že to byl Hadimrš- kův hlas, který po mnoha staletích četl tento fragment z obsáhlého díla, jež mu začalo tlít v rukou:

*...zo strony zachodowe chwata-
lo w pomoc Zajacow z Waldecka
mnożstwo jarych junochow kme-
nia trampskiego pod praporem
s krowou rogatou. Rykom ucha
rwouciem zagnalo biesow v srdca
i mysl zoldnierow Diepolta z Ry-
zmberga...*

*...mного rekow wandrackych
v poliach wypawa. Glowly utiate
a serdca proklata poklodali wo
jmenu kamaradstwa v lesiach hor-
zowitzkych... Krleš krleš krleš...*

Takto a ne jinak byla, kamarádi, objevena nej- posvátnější relikvie trampů, dokazující, že naše historie nezná jen útrapy světových válek, ale i bitevní vřavy staletí dávno minulých. Dokládá statečnost našich předků i práva, jež jsou nám i dnes upírána. Takto byl zpět na denní světlo vynesena RUKOPIS VALDECKÝ... Nikdo už nebude moci říkat, že Engelchen nezanechal stopu v našich dějinách. Byl to, kdo řekl „ZDE KOPEJTE“. Generace příští budou na něj vzpomínat a opěvovat ho ve svých písních.

Jen jedna maličkost trochu kalí naši radost. Nezodpovězená otázka... Pochybnost... Totiž... jestli jsme o tom všem neměli Engelchenovi říct, když stoupal za zuřivé bouře k vrcholu rozhledny na Studeném vrchu, křečovitě sví- rajíc dlouhou kovovou tyč. Liják tam nahoře bičoval jeho záda a blesky osvětlovaly dábel- sky se šklebíci tvář. Vidím stále ve svých snech jak se k nám otočil, povzbudivě se usmál a pozvedl ruce k nebi...

*Jaroslav Pagáč – Jaroš, Praha
1. místo poezie nad 23 let*

Vyznání po letech (kytaře)

Držíš mě za ruku
Jednou Tě vedu
Podruhé vedeš si svou

A když Tě slyším
A když to svedu
Jsou naše doteky hrou.

*Jan Eret – Janek, Starý Plzenec
2. místo poezii nad 23 let*

P.S.

Vláčím vzpomínku
prázdným Lochotínem
a v láhvi rumu
šest kolejnic
hraje svoje blues
Máš dávno jinej claim
a Marsyas míchá ti tón
A já tu piju
bez patosu
a vzpomínám

Věnováno Lišákovi

*Stanislav Dlouhý – Hadži, Nepomuk
3. místo v poezii nad 23 let*

Sedím

s kavkou na zábradlí mosta
v duši je prázdno
podo mnou rieka
rozdeľuje sídlisko

prší nad oázou
oáza prší do duše
tulák s tvárou
v dlaniach
nájdenny v stratení

Ranní zrození

Les duní jako Metallica
s náladou mírně pochmurnou
ještě se chytám – je to klika
ne jako dekl pod urnou

Poslední uhlík v ohni bliká
noc zvolna zmirá k porodu
ta pachut' mateřského mlíka
mí brání ptát se po rodu

Svítání temnou masku svlíká
bastardek noci z incestu
ráno se balí do kalika
a mě zas pošle na cestu

*Marek Kysilka – Fenik, Planá nad Lužnicí
Zlatý Trapsavec*

proti pulzující žile
v daždi a tráve
prostovlasý, bosý
pľujem do rieky

*Pavol Olejník – Havran, Prešov
2. místo v poezii do 23 let*

Nevilloní ballada do soutěže

Sme u pramene, žízni hynem,
Pánbíčka berem do dlaní,
z nich za soumraku prázdnyh kinem
trousíme věčný svítání,

co se zdá ovšem dávno marný.
Tudíž jak rajská hudba sfér
zněj nám sirény z hasičárny.
Ty hrajou pravdivě a fér

a my balady do soutěže
lepíme tak nák nahonem,
než padne síra na protěže.
Viana pletem s Villonem,

Březinu zase s Borovičkou
či Tuzemákem z Božkova
a doutnák s rozsvícenou svíčkou.
Jó, doba už je taková

a všechno hustý jak ta mlha,
co zrána padá na Blata,
dokaď ji Kirill neroztrhá.
Svědomy samá záplata

přišítá krapet zkyslym vínem
vypitym s fízlem ve stínu.
Dál u pramene žízni hynem.
Co to tu teče za špínu...?

*Miloš Hlávka, Nový Knín
2. místo v poezii oldpsavců*

Soud

Petr Jenč seděl ve své kanceláři a potichu, přesto však se zvláštním zápalem, sepisoval jakési trestní oznámení. Ze zamýšlení ho vytrhlo zaklepání na dveře. Než stačil cokoliv říct, vtrhli do kanceláře a Jenčovi spadla čelist; stáli před ním čtyři biřici a vysoký mnich oblečený v černé kutně.

„Jsi pan z Jenče, zvaný Petr?“ Zeptal se mnich pochmurným hlasem. Tázaný se vzmohl jenom na přikývnutí.

„Pak budeš muset jít s námi a něco nám vysvětlit. Jměte ho!“ Rozkázal mnich biřicům.

„Dle paragrafu 17 trestního zákona mám právo vědět, z čeho jsem obviněn!“ Zblekotal Jenč. Jeho námitky však umlčel jeden z biřiců železnou rukavicí a slovy: „Drž hubu!“

Silné paže biřiců vyvlekly zatčeného před budovu, nohy začvachtaly v blátě a do nosu udeřil neuvěřitelný smrad. Takový, který mají jenom místa bez kanalizace a který svědčí o tom, že všechny konečné produkty metabolismu lidí i zvířat končí na ulici.

Jenč byl uveden do nedalekého kostela plného lidí. Před oltářem stál široký stůl, za kterým sedělo několik vážně se tvářících mužů.

„Pane Petře z Jenče,“ povstal jeden z nich, „byla proti vám vznesena závažná obvinění a je na vás, abyste je vyvrátil. Necht předstoupí první svědek obžaloby!“

Před obžalovaného se postavila žena, které z očí šlehaly blesky.

„Je to on!“ Zavřeštěla. „To on za to může!“ A propukla v hysterický pláč.

„Uklidněte se a vydejte svědectví!“ Okřikl ji muž se zlatým řetězem kolem krku.

„Měli jsme ve skalách pod Borem u paty skály malou chyši, kam jsme se utíkali, když hrozilo nějaké nebezpečí. Jednou jsme se zde schovávali v zimě, když krajem táhly houfy Míšeňských. A tenhle netvor,“ namířila žena prstem Jenčovi na hrud, „tam za námi přišel, do nepohody nás vyhnal a chyši zbořil!“ Cedila žalobkyně slova skrz zuby. „A jedno z mých robot se pak rozne-mohlo a zemřeloóó!“ Propukla žena opět v pláč a v kostele zahučelo jako v úle.

„Můžeš nám vysvětlit, proč jsi této nebožačce zničil její úkryt?“ Obrátil se na Jenče předsedající soud.

Ten se chvíli zamýšlel a najednou si vzpomněl.

„Ano, ano,“ zazněla jeho slova pod kostelní klenbou. „Dotyčná černá stavba neměla v národní přírodní rezervaci co dělat a navíc narušovala intaktní vrstevní sled. V neposlední řadě taky zabraňovala archeologickému průzkumu lokality.“

Písař, který celou při zaznamenával na pergamen, se zmateně podíval na soudce, kteří se netvářili vůbec duchaplně.

„Řekni to jednodušeji bez těch cizáckých výrazů!“ Rozkázal předseda tribunálu tónem, který nepřipouštěl jakékoli vřetování.

„No, hrabali se v písku pod převisem, což neměli a zničili tak vypovídací hodnotu střepů a kostí.“ Potil ze sebe Jenč.

Tribunál opět beze slova zíral, tentokrát ohromeně.

„Ty ve skalách hledáš kosti?“ Otázal se jeden ze soudců tónem, který byl plný podezření.

„Ano,“ prohlásil sebevědomě souzený, „taková kost toho může hodně říct.“ V kostele zavládlo hrobové ticho.

„Nekromant!!! Černokněžík!!!“ Ozvaly se výkřiky a mezi lidmi jenom šumělo, jak se křičovali. „Na hranici s ním! Upalte ho!“ Zaznívaly z davu další výkřiky.

Předseda tribunálu povstal a zjednal si klid.

„Vězně předáváme k dalšímu výslechu Svatému Oficiu!“ Prohlásil soudce, načez Jenč omdlel.

Když se probral, zjistil, že se nachází ve vlhkém a temném sklepení osvětleném loučemi. Petr Jenč byl připoután na skřípec a se zatajeným dechem pozoroval kata, který mu postupně ukazoval rezavějící nástroje.

„Vyznej se ze svých hříchů,“ vystoupil ze stínu mnich v černé kutně, „sic budeš litovat v den posledního soudu!“ Výslech začal a písař na pergamen naškrábal první slova.

Jenč horečně přemýšlel, ale rovnice o mnoha neznámých měla pouze dvě řešení: spolupracovat, nebo trpět.

„Kdy jsi sešel ze stezky Boží!“ Vyštěkl nečekaně mnich a pokynul katovi, který otočil kolem.

„Áááá!“ zařval vyslýchaný a kloubech mu jen zapraštělo. „Když, když jsem začal jezdit s bandou těch zelených vagabundů!“ Zařičel v bolestech.

„Z jakého důvodu jsi s nimi jezdil?“ Nenechal jej oddechnout mnich.

„Kvůli té holce!“ Potáhl Jenč.

„Zaprotokolovat!“ Rozkázal inkvizitor a zároveň pokynul katovi. Sklepení zaplnil další bolestivý výkřik.

„Kvůli jaké holce?“ Naklonil se inkvizitor těsně k Jenčovu obličejí.

„Jezdil jsem kvůli té holce a moc jsem o ni stál,“ zašeptal nebožák vyděšeně, „ale ona o mě ne, tak jsem se ji snažil aspoň...“, nedopověděl a znovu popotáhl. Inkvizitor už už dával katovi další pokyn, ale mučený se radši s brekem vyznal: „Snažil jsem se ji znásilnit, ale ona mě zmlátila, bééé!“

Kat, písař a dva pacholci propukli v hlaholný smích.

„Neumíš si ani chytit ženskou, chachacha!“ Plácal se kat do kolen.

„Silentio!“ Uřál je inkvizitor.

„Já jsem nikoho nezprzil,“ špitl mučený.

„Ticho! Mluv pouze jsi-li tázán,“ rozkřikl se inkvizitor a rozkázal písaři: „Zaprotokoluj: přiznal se k prznění panen.“

„Zcizil jsi někdy něco?“ otočil se pak zpět k Jenčovi.

„Ne, nikdy!“ Zakroutil horečně hlavou vyslýchaný.

„Lžeš! Kate,“ pokynul inkvizitor.

„Ne, ne, počkat, ukradl jsem v obchodě čokoládu a žvejkačky a už mě nechte, béééé!“ Bulel Jenč.

„Zaprotokoluj, že zcizil předměty nedozírné hodnoty. Pokud jsem o nich ještě neslyšel, budou jistě velmi vzácné. A tebe,“ obrátil se zpět ke trosce na mučidlech, „jen tak nenecháme.“

„K čemu se ještě doznal?“ Zeptal se soudce mnicha, který Jenče vyslýchal.

„K mnoha podivným věcem,“ zalistoval mnich pergameny, „třeba že jezdil vozem, který se pohyboval, aniž by ho táhli koně nebo volí a přepadal spící pocestné, od kterých vymáhal jakousi daň za spaní v lese.“

„Podivné, na exekuci ale stejně stačí to, že se veřejně přiznal k černé magii a nekromantii.“ Zamyslel se soudce.

Zmučeného Jenče vezli na káře ulicemi města. Byl v kovech, které mu rozdíraly zápěstí a místní

lůza hrála oblíbenou hru zvanou „tref se odsouzení něčím smradlavým a shnilým do hlavy.“

Když kára přijela na náměstí, byl Jenč připoután řetězem ke kůlu hranice, herold rozvinul pergamen a zvučným hlasem začal číst:

„Zde přítomný Petr z Jenče byl soudem a Svátým Oficiem shledán vinným vůči morálce a Písmu a to z nekromantie, černé magie, prznění panen, lupičství, podvodu, neoprávněného vymáhání berně a křivopřísežnictví. Za tyto přechyby se odsuzuje k trestu smrti upálením!“

Ke hranici přistoupil kat s pochodní a mnich s krucifixem.

„Tvou hříšnou duši poroučíme Bohu!“ Zaintonoval mnich.

„Kate, konej svou povinnost!“ Rozkázal předsesta soudu z tribuny. Kat přistoupil ke hranici a pochodeň přiložil k otepím klestí. Vyšlehly první plameny.

„Nic jsem neudělal, jsem nevinný!“ Volal z hranice zoufale Jenč, kterého postupně zahaloval dým. Plameny postupovaly výš a výš.

„To bolí, pomóóóó!“ Křik zaniknul v záchvatu dusivého kašle.

„Ááááá!“

„Ááááá!“ Petra Jenče probudil jeho vlastní křik. Nechápatě se rozhlédl kolem sebe. Byl ve své kanceláři a pochopil, že se mu zdál jenom sen, ale živý a jakoby skutečný. Opatrně si prohlédl zápěstí: po odřeninách od okovů ani stopy. Opatrně si ohmatal tvář: žádná zranění. Nohy, které mu už hořely na hranici byly také v pořádku.

Ze zamyšlení ho vytrhlo zaklepání na dveře, po kterém do místnosti vstoupili tři policisté.

„Pan Petr Jenč? Potřebujeme něco vysvětlit.“

Jenčova reakce vyděsila jak policisty, tak několik náhodných chodců na ulici:

„Nééé, já už budu hodný!“ Rozkřičel se, načež omdlel.

Poznámka autora: Veškerá podobnost s reálně existujícími postavami a událostmi je čistě náhodná!

*Ondřej Jaroš – Višňák, Hrušovany u Brna
2. místo v próze nad 23 let*

Kazatel' alebo o tom, že nič nie je stále

Októbrom ručia jelene

to na chrbte mrazí

jak ranná inovať

týchto posledných jesenných dní

Ospalo sedím v zátiší

a do hviezd vpisujem

príbehy z leta

jak prastarý grécky mysliteľ

A je to tu zas

márna krása, márna sláva

vo vráskavých listoch opadáva

len môj čas ešte nenadišiel

*Pavol Olejník – Havran, Prešov
1. místo v poezii do 23 let*

Som bubák, kto je viac?

Prvé ma upútal zvržený sneh, potom hukot, ktorý mocnel.

„Lavína!“ skríkol Calvera. Rozbehli sme sa dolu žlabom, no v tejto činnosti som nikdy nevyňikal. Snažím sa odhodiť batoh, náraz, kotrmelce a ticho, ticho, ticho...

Prebral ma príšerný zvuk drkotajúcich zubov. Boli to moje. Horúčkovo rozmýšľam. Všetci traja sme sa včera večer pred Carkulkou debilne vyťahovali. Jak malý! Vybrať sa na hory s jednou babou, to nie je geniálny ťah. Aj tej vodky mohlo byť menej, no nedaj si, keď ju pašeráci tak lacno núkajú. A tie blbé slogany čo sme vytvorili... No schválne, trebárs: „Nepi chlapče poldeci, budeš vravieť od veci,“ alebo na tento bol Calvera obzvlášť hrdý: „S alkoholom nie sú hračky, hneď ťa zloží poležiačky.“ Začalo to, ako obyčajne, nevinne...

„Kašlem na nich! Štvrtý stupeň lavínového nebezpečenstva, pche! Horská služba je platená z našich daní,“ rozohňoval sa Corhel. „Ak niekoho zavalí, je ich povinnosťou ho vyhrabať! Tie stupne lavínového nebezpečenstva vyhlasujú, aby sme všetci čučali na chatách a oni mohli v teplúčku oblbovať kočky. Sem tam zakrákajú do vysielacky: *Tu orol, tu orol*, ale kašľať... Videli ste toho navoňaného člen HS ako poškuľoval po fešných maďarkách, keď nás pri večeri vyzýval, aby sme nechodili do dolín? Sedieť na izbe a slopať vodku som mohol aj doma. Až sa ráno zobudíte a nebudete mať plné gate, vyrážam za svitania!“

Ráno sme nemali, no teraz sa radšej nepozriem. Trojica cvokov: Calvera, Corhel a Colt neohrozene prešľapávala načančaný sneh. Po pár hodinách aj sniežko chcelo vidieť tých *tu-poňov* a krásne nasvietilo údolie. Paráda.

„Vidíte borci, o čo by ste prišli?“ zamachroval Corhel a od radosti nám predviedol, ako krásne vie jódlovať. Ach jaj mamička...

Mal by som hrabať, ináč sa udusím. Ale ktorým smerom? Keby som mal safalátku, sympatickí havkovia so súdkom rumu by ma istotne vyňuchali! Aspoň to blbé lavínové pípátko sme si mali zadovážiť, ale Corhel vravel, že kašľať...

Ako to, že už mi nie je zima? Kto tu vyhýbil snehovú komoru? Bože, tá baba je pekná! Priliehavé úsporné plavky zvyrazňujú jej bradavky. Nôžky má štíhľucké ako koľajnice a tá stanica, tá stanička kam sa zbiehajú! Bistu a ani jej nie je zima!? Usmiala sa na mňa! Jaj, šak ona je filmárka! Čo to premieta? Veď ten šroc som ja! Kto to točil? Výborná kamera. Šťastné detstvo, puberta, rodinný výlet. Bože, to som sa ksichtil. Foter musel mať pevné nervy. Á, tu začínam vandrovať! Už sa lepšie šklebím. Niečo mi tu nehrá. Prečo sa teraz moje telo povahuje v snehu? A čo som, fluidum? Džubat na to. Zábery prvého randenia, škola, prvá pusa... Intenzívne relaxovanie v Budvare, to sme sa s Corhelom pekne scápali. A tam znova a znova. Dobre, posuň ďalej, to sme už videli. Nuda v práci. Joj, to bol dobrý adrenalín, keď cestou z budy mrzol dážď. Dolu kopcom, asfaltkou z Kocmundy už išlo o držku. S Carkulkou sme zahučali do jar-ku. Ako sa na mňa pekne pozrela. Že som si to vtedy nevšimol. Ja chňup! Kde mám telefónika? Pošlem jej správu! Ako, keď telo je zmrznuté? Skúsím telepatiu. Píš správu, píš mobilko správu!!! Čo tu tá baba blbne s kosou?! Však tráva je pod snehom...

Skoro ráno o jedenástej Carkulka na izbe zazíva a zapne si mobil. Pip, pip. Číta: „MILUJEM TA...“ Je to pekná lajdáčka. Lajdáky, ktoré potešia očko každého normálneho chlapa, má krásne vyvinuté, no žiaľ je neporiadna. Nemá moje číslo uložené v pamäti, takže nevie, kto tu pípal. Sledoval som ju, vznášajúc sa pri plafóne, ako mávla rukou a povedala: „Ďalší čakateľ.“

Na pohreb prišla. Čierna farba jej pristane. Aj slzu uronila. Hučal som jej do uší: „To ja ťa milujem!“ no stále rumázgala.

„Kašli na ňu!“ prihovorí sa mi Corhel, ktorý tu tiež poletuje. „Je to blondínka. Nepočul si, ako si v kúpeľni pospevovala?“

*Touláš se po lese, touláš a jenom tak bloumáš
a koruny stromů tě uvítaj' rosou,
víš, že času je dost, to znáš,
a možná potkáš někde dívku S KOSOU...*

tú od toho supertrampa?“

„Tam je: ...*dívku bosou!*“

„Veď práve! Jasne som počul kosu.“

„Nemali sme náhodou letieť tunelom, vrátnica, Svätý Peter a tak? Všetci vieš...“

„Colfák, kašlieme na to!“ pokračuje kamoš vo svojej životnej filozofii aj po smrti. „Teraz nás nič nezastaví! Pozri ako bleskovo letím! Poď, kukneme do Ameriky, tie ich víza si môžu strčiť...“

„Američania sú blbí, veď nevedia ani po Slovensky! Čo tam budeme? Poďme radšej na trampské osady. Tam si užijeme srandy!“

Až budeš so skrehnutými prstíčkami prikladať zápalku k úhladne poskladaným trieskam, nehnevaj sa na seba, že si nemešlo. Už, už to vzbĺkne, aj by vzbĺklo, keby škodoradostne nezafúkal Corhel...

Až svojej vyhladnutej poniesieš plný ešus rozvonievajúcej kávy, stav sa, že pri spacáčku

zakopneš a nebude to tvojimi chlipnými predstavami...

Až v piatok po tme povedieš partiu kamarátov a kamarátok na ten nový camp, žiaden bateriho prístroj, ani GPS, vyhlásený satelitný navigátor ti nepomôžu. Darmo hrešíš, zatínaš päste, prosíš Pajdu, na nás je spoľahnutie, spať sa bude na tom najnevhodnejšom mieste a ak sa zadarí, aj zaprší...

Občas všetci máme pocit, že sme stredobodom záujmu, že každý náš pohyb niekto sleduje, že sme pupkom sveta. Zväčša to tak nebýva, ale nikdy nehovor nie, aspoň v lese, takže:

Všetci desperádi, zalamovači palcov, nežné trampulienky a trampulienčatá zabudnite na zvedavých brdských čučkov, zlomyseľné klanice lekvárové i ostatných kolegov lesných ducháčkov. Corhel s Colfákom sú tu nonstop 24 hodín vždy pre vás.

*Vladimír Vrana – Timo, Bratislava
2. miesto v próze oldpsavců*

Apokalypsa

Už se mi nezdá že Sírius svítí
Nad kempem v údolí když v zimě spí
Ani mě nebaví olova lití
Kdo si čte z budoucna – tak hodně ví
Kdo si čte ve snáři o starých fámách
Pouští se do boje s Božími mlýny
Pravidla ukryje v blátivých jámách
Nad burtem na klacku polyká sliny
Čtenáře zaplaší sluneční negace
Když sami o sobě přečtou si pod řádky
Nad rumem v nádražní propuknou ovace
Že „starej profláklej“ zůstává za vrátky
Takže si listuju v uctivém zoufání
Chladnými stránkami tohodle webu
Jsem „starej profláklej“ a možná zacláním
Jen se však ukláním soli a chlebu

*Jaromír Hlavatý – Juan, Náchod
1. místo v poezii oldpsavců*

34. TRAPSAVEC 2008

Sborník 34. ročníku trampské literární soutěže

Grafická úprava: Hanka Dohnálková - Štěhně

Ilustrace na titulní straně: Tom Zvědělík

Obálka: Iva Spurná – Draculea

Redakce: Petr Náhlík – Vokoun, Michael Antony – Tony

Vydalo: Sdružení AVALON v září 2008 jako svou 93. publikaci

Kontaktní adresa: Sdružení Avalon, Komořanská 87/13, 143 00 Praha 4

E-mail: puchejr@volny.cz

Naše webové stránky: www.sdruzeni-avalon.cz